

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Päätösseurat
sunnuntai 8.7.2012
Alpo Järvi

”Anna Kristus rohkeutta, mennä maastoon tiettömään, missä merkkejä en tunne, vaille vastausta jään. Juuri siellä Sinuun juurruin, vastuuseen viet laajempaan.”

Kotimatkaa odottava Isonkyrön herättäjäjuhlien juhlavieras. Hyvä jos Sinä odotat kotiin pääsyä, sillä sieltä näkyy aina valo. Kotimatka voi olla lyhyt tai pitkä, helppo tai vaikea, perillepäästyä unohtaa matkan vaikeudet Niissä voi olla salattua siunausta.

Kolmenkymmenkahden vuoden Herättäjän palvelukseni alkaa olla ohitse. Vuodet on vierineet - hurma on haihtunut – ehkä se on muuttunut entistä enemmän armon ikäväksi, kaipuuksi. Mitä tästä kaikesta jäi käteen: seuroja – talkoita - elämän kulumista. Kolme kohtaamista – mielikuvaa - näiden vuosien jäljiltä. Taustalla selkeä ajatus siitä, että Siionin virret ovat pitäneet ainakin tien vierellä - ei aina tiellä. Ehkä aavistuksen Isän kodista.

Inkerinmaalla, Pohjois-Pietarissa sijaitsevan Toksovan rikutun kirkon alttarilla ennen talkoittemme alkua, joku oli laittanut kyltin, jossa luki: ”ruma tulee kauniiksi”. Kahden ja puolen vuoden jälkeen kirkko vihittiin adventtina 1994 ja siitä oli tullut kaunis pyhäkkö. Jospa meistä sielultaan usein rumista ja likaisista ihmisistä tulisi kauniita, jospa omalla kohdallamme meissä toteutuisi Siionin Virren pyyntö: ”Sen tähden Jumalani, tee minut saveksi. Mua vaivaa valajani, ja muovaa muotoni. Suo minun asuun uuteen, Kuvasi kaltaisuuteen, uudesti syntyä!” Sitä me kaikki toivomme.

Vuoden 2008 keväällä oli Herättäjän kirkkopyhä Tampereella. Samana päivänä, jolloin veli oli veljeä vastassa ja Pohjanmaan miehet valtasivat kaupungin keskustan. Mitä silloin saarnattiin: sovintoa - Kristuksen tuomaa sovintoa, ei mitään muuta. Tampereen tuomiokirkossa on puhutteleva Hugo Simbergin maalaus: ”Haavoittunut enkeli.” Kun jumalanpalvelus päättyi, alttarilta lähti saattue, jossa oli samanlainen haavoittunut, siipirikkoinen enkeli. Neljä nuorta sotilasta kantoi häntä läpi Tampereen kaupungin ja ylioppilaskunnan laulajat lauloivat ”maan korvessa kulkevi lapsosen tie, vaan ihana enkeli kotihin vie”. Suuri sovintopäivä oli saapunut kaupunkiin.

Kantajia me tarvitsemme läpi koko elämän. Lapsena meillä on kantajia - ja lähdön hetkellämme meidät kannetaan. Ellei meillä oli ollut matkamme varrella kantajia, rukoilijoita, emme me olisi täällä. Markuksen evankeliumissa neljä miestä kantaa halvattua Jeesuksen luo. He purkivat väentungoksen takia välikaton ja laskivat ramman Jeesuksen eteen. Meille Sanassa sanotaan Kristuksesta: että nähdessään heidän uskonsa, Jeesus armahti rampaa miestä ja paransi hänet. Tuo kirkkaan evankeliumin sana on puhutellut – lohduttanut – rohkaissut jatkamaan kotimatkaa samassa toivossa: nähdessään heidän uskonsa Jeesus armahtaa minuakin. Ei meidän tarvitse liikaa murehtia sielumme tilasta, kun ympärillä on paljon kantajia. He ovat jo kuulomatkan läheisyydessä tai aivan läsnä. Rukouksena on vain tämä: ”Oi Jumala siipeni murtuneet - ota käsiisi ihmeellisiin - olen lentänyt liian kauas - olen lentänyt eksyksiin.” Kannettunakin me katsomme silmiisi heliini Jeesus - ja juuri silloin. Pakko on katsoa!

Se kolmas ajatus matkan varrelta. Se on vuosien varrella vain suurentunut.

Armon ikävä. Ehkä elämä sitä saarnaa. Tässä epävarmassa ajassa eläminen laittaa juuri ikävöimään ne, jotka pyristelystään huolimatta tuntevat koti-ikävä. Siinä on Jumalan salaisuus, se on aina vastakohtissa viisaus - Jumalan hulluus, tieto - salaisuus, häpeä ja tappio - Kristuksen voitto, tuomion alla - Jumalan armo. Ihminen kun ei käsitä, ei ymmärrä niiden alkua - eikä loppua. Miten puhutteleva onkaan Isonkyrön vanhan kirkon seinällä lukeva ehtoolliskutsu: ” Tulkaat, sillä te olette valmistetut” Meitä Jumalamme valmistaa suuressa betonimyllyssään, jotta meistä katoaisi armottomuus toisia ja itseämme kohtaa, jotta meissä kasvaisi suunnaton armon ikävä.

Tänään kiitollisina katsomme rakkaudella ja innolla rakennettua juhkakenttää. Meitä on palveltu ystävällisesti ja täällä on ollut hyvä henki ja ilmapiiri. Ei olisi juhlaa ellei olisi nähty valmistelujen vaivaa ja hellettä, jotta juhluvieraat saavat tulla valmiille. Meille talkoolaisille juhlat alkoivat paljon aikaisemmin täällä kentällä. Kiitollisena niistä kantajista, Jumalan enkeleistä, jotka tähän suostuivat. Salattu Jumala on ollut läsnä kaikessa. Taakankantajat aina siunataan. Kiitos Ystäväkansa näistä palvelun vuosista! Herra olkoon teille armollinen.

Rukoilkaamme:

Tule, Pyhä Henki, tänne, laskeudu taivaasta alas meidän sydämissämme Kristusta kirkastamaan.
Tule, köyhäin apua, tule lahjain antaja, tule sielun kirkkaus, sinä paras lohduttaja, sielun hyvä vieras ja suloinen lämpö. Töissä Sinä olet lepo, helteessä virvoitus, murheessa lohdutus. Pese se, mikä saastainen on, kastele se, mikä kuiva on. paranna, mikä haavoitettu on, pehmitä, mikä kova on, lämmitä, mikä kylmä on, etsi kaikkia eksyneitä, anna uskon vahvistusta, anna autuas loppu, anna iäinen ilo!

Herran siunaus.